

Ružena Šcherhauserová

Život
sa nás nepýta!

koruna

Ružena Šcherhauserová

*Život
sá nás nepýtal*

Copyright © Ružena Scherhauferová 2014
Design © KORUNA design
Cover photo © glaz2 a arnau2098, Fotky&foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Koruna 2014

ISBN: 978-80-89681-32-7

Ružena Šcherhauserová

*Život
sá nás nepýtal*

koruna
VYDAVATELSTVO

Na prvú lásku nezabúdame.

Je čistá a priezračná ako horská bystrina a úprimná ako dobré priateľstvo.

Zostáva ukrytá hlboko v nás, v našom vedomí, a vždy si na ňu spomenieme, keď nám je ťažko.

Možno preto, že nám život niekedy ublíži viac ako ona, vtedy, pred rokmi.

I. ROKY 1982-1985

1. kapitola

V TO LETO, KTORÉ KRISTÍNE OBRÁTILO ŽIVOT NARUBY, ju Ivica, najlepšia priateľka, pozvala na dva týždne na východ do Humenného stráviť prázdniny u jej babky.

Práve sa skončil horúci júl, a hoci nastúpil august, teplo ty nepoľavili. Vzduch bol rozpálený ako horúca piecka, príroda unavená a vyčerpaná dlhodobým suchom. Zem prahla po vlhku a po zvlažujúcich, mokrých kvapkách dažďa. Kristína, unudená sústavným vyesedávaním doma, sa opaľovala s Ivicou pri bazéne u nich vo dvore. Obidve mali pred sebou posledný, maturitný ročník na gymnáziu.

Priateľkin nápad sa jej zapáčil. Vypadnúť z domáceho väzenia aspoň na niekoľko dní, to by bodlo. Len čo na to povedia rodičia? Hlavne konzervatívny a prísny otec, strážiaci každý jej krok. Kristína mamu a otca dobre poznala. Ivicu upozorňovala, že vypýtať ju nebude ľahké. No Ivica, milé žieňa s detskou tvárou – mala asi stošesťdesiatšesť centimetrov a trochu obľejšie tvary – si z toho ťažkú hlavu nerobila. Brunetka, s dlhými vlasmi voľne splývajúcimi po chrbte a trochu šikmými očami, jej neverila. Hoci pani a pána Bánovského zbežne poznala, veď sa s Kristínou priatelila, zistila až teraz, akí naozaj sú, keď ich o niečo žiadala.

„Páni, to je sila! Až teraz ťa chápem. Mat' takých rodičov, porážalo by ma,“ rozčuľovala sa Ivica a tlmočila Kristíne podrobne rozhovor s pánom Bánovským. „On má vážne predpo-topné názory... škoda, že som mu nemohla povedať všetko, čo si naozaj myslím... je to vážny despota!“

„Hmhm, vravela som ti, že to nebude ľahké,“ smiala sa Kristína od srdca a pôvabne zakláňala hlavu. Vôbec sa nehnev-la, ako priateľka vykresľuje jej fotra. „Vidíš, oni sú takí. Mama by ešte ušla, ale otec...?“

„Veď on by ťa tuším najradšej strčil do klietky ako zvieru

a zamkol na tri zámky.“ Je to ozaj sprosták... pomyslela si Ivica s nechutou a zamračila sa. Čakala, ako priateľka zareaguje.

„Áno, je to tak,“ s ľahkosťou v hlase jej odvetila Kristína. Lenivo zodvihla ruky čo najvyššie nad seba, nastavila dlane do slnka a zatienila si tvár. Dôležito poznamenala: „A to som už dovŕšila osemnásť rokov a som plnoletá. Vidiš...“

„No ja neviem...“ prehodila zamyslene Ivica, „podľa mňa by si sa mala častejšie ozvať a dať im najavo, že máš svoje práva.“

„Práva?“ Kristína zamumlala: „Kým som pod ich krídlami a potrebujem ich... nejde to. A priznám sa ti, že to ani neviem.“

„Kristína, on ma vôbec nepustil k reči. V jednom kuse mlel, a hlúposti. Fakt sa to nedalo počúvať! Mňa by z toho určite porazilo. Žiaľ, tvoja matka sa len nemo prizerala a nič nepovedala. Mala som pocit, že ona by ti dovolila aj viac, lenže...“ Ivica nadvihla hlavu a prižmúrila šikmé oči, „zdá sa mi, akoby sa ho bála.“

„Och, nie, to sa ti naozaj len zdá...“ tvárou Kristíny prebehol mráček nevôle a až prehnane ospravedlňovala mamu, „možno sa nechcela pred tebou hádať s otcom. S ním sa ťažko diskutuje, vážne,“ pokrčila čelo. Nebude predsa rozoberať pred Ivicou ich domácnosť... Že otec potrebuje byť v rodine zakaždým tým dominantným... a že je to sebec s neomylnými názormi. Vnútorne si povzdychla. Žiaľ, je taký, aký je. Zvykla si na neho. A určite to nie je ideálne ani v jednej rodine.

Ivica sa poobzerala po upravenom dvore a oči sa jej zastavili na bohatej skalke olemovanej zelenými krovínami. Chvíľu naivne čakala, že sa spoza husto rozkonárených kríkov a papradia vynorí Kristínina sestra Katarína. Bola od nej o šesť rokov mladšia. Práve ju chytala puberta a Ivica ju poznala ako malú „držaňu“. Okrem toho, Katarína bola vyslovene dcéra svojho otca.

„A malá žaba? Kde je?“

„Tá? Celé prázdniny je u tety v Bratislave. Tak vidiš. Ona

môže byť z domu preč celé dva mesiace, a keď chcem ísť niekam ja len na dva týždne, to je toho okolo...! Kačena môže všetko a ja nič...“

„Čím to je?“ Ivica sa ťažko zvalila na ležadlo, „že jeden súrodenec má v rodine viac privilégií ako druhý,“ a stiahla si z tela bez zábran hornú časť plaviek. Vyvalila na obdiv veľké guľaté prsia s hnedými bradavkami, oproti tmavému, pekne opálenému telu bledšie. Nemala často príležitosť opaľovať si ich. Teraz si však bola istá, že ju nikto nemôže vidieť, pretože spredu ich chránil dom a z bočných strán vysoké murované „hradby“. Usadlosť Bánovských bola ako pevný nedobytný hrad.

„Chúďa Kristína! Musí tu žiť...“ pomyslela si a po očku mrkla najprv na priateľku a potom k bráne, či sa tam predsa len náhodou niekto neobjaví. Keby zrazu zbadala na dvore Kristíniného otca, od strachu by sa pokakala. Neprijemný muž... Koniec koncov, pozrela uspokojene na priateľku a v duchu sa zachechtala – zámer sa jej podaril, tak čo? Na ďalší deň odchádzali s Kristínou na východ.

2. kapitola

HNEĎ PO PRÍCHODE K IVICINEJ BABKE sa dievčatá stihli vybaliť a chvíľu si posedeli na lavičke v altánku oblepenom voňavými šípovými ružami. Podlhovastý domček dedinského typu, ukrytý medzi rodinnou zástavbou, bol obklopený zeleňou a kvetmi. V altánku sa najedli a oddýchli si.

„No to už len bude...“ pomyslela si Kristína a potajme si premeriavala Ivicinu babku a zdala sa jej celkom sympatická. Hm, pani Blaženka je bývala učiteľka... Ak ich bude trápiť s ďalšími výchovnými metódami... Tak to je priveľa. Nestačí, že ich má doma? Do domu vstupovala s obavami.

Mýlila sa však. Babka, už vdova, príjemná pani na dôchodku, bola úplne normálna žena v strednom veku a ešte k tomu na svoj vek veľmi šarmantná. Drobné láskavé oči, modré ako obloha, hladké guľaté líca bez jedinej vrásky a široké líčne kosti. Všetko robila bez nervozity a kriku. Ivica aj mala z nej niečo, hoci na to Kristína v prvom momente nevedela prísť. A ako bývalá učiteľka, učiacia materinský jazyk na strednej ekonomickej škole hovorila čistou slovenčinou.

Ubytovala ich v zadnej izbičke s výhľadom do dvora plného farebných kvetín. Mali k dispozícii rozkladací gauč a babka pripravila pre ne skriňu, do ktorej si vyložili veci. Po večeri sa len tak motkali po dome, posedeli si ešte vonku a stará pani sa ich vypytovala na cestu a na rodičov. Potom, keď sa im začali zatvárať oči, zaliezli do svojej izby, veď cestovali od piatej rána a potrebovali sa vyspať. V tú noc mohli z neba padať aj sekery a nič by ich nerušilo. Spali ako zabité.

Na druhý deň, hneď po raňajkách, sa chystali do mesta. Chceli prebehnúť obchody, možno ich niečo osloví.

Kristína pred výletom poctivo vyprázdnila doma veľké hlinené prasiatko. Bolo vyrobené veľmi prezieravo. Zospodu sa dalo otvoriť, obsah bruška vybrať a znova zavrieť. Nemala predstavu, koľko si od Vianoc našetrila, až keď otvorom vytriasla na stôl všetky drobné a papierové, zistila, že to až tak veľa nie je. S podozrením jej prišla na myseľ Kačena, za ktorú by veru ruky do ohňa nedala... Chvíľu uvažovala, či jej ségra nejaký ten „halier“ nešlohla. Ale čo už? Naškriabala horko-tážko okolo stovky a drobné jej skoro roztrhli peňaženku. Musela si ich v meste zameniť. Niečo jej tajne prispela aj mama. Otec jej dal len na cestu a pridal dvacku... fakt smiešne.

Ale to všetko bolo za ňou. Ráno, keď sa zobudili, do okna im svietilo slniečko. Odrážalo sa od parapetu a vytváralo nad posteľou svetelný kruh. Cítili sa dokonale vospinkané a oddýchnuté. Po včerajšej únave nebolo ani stopy. Kristína sa posadila a cez okno sa jej naskytol nádherný výhľad. V diaľke za domami

videla kopce posiate stromami a nad lesom sa držal biely hmlistý opar, ktorý sa pomaly dvíhal a postupne rozplýval v ovzduší. Chvíľu fascinovane pozorovala letnú krásu prírody.

Humenné je malé mestečko, a tak obchody pobehali rýchlo. Poobzerali všetok tovar, niečo si vyskúšali. Nič ich až tak neoslovilo. Socialistické obchody neboli bohviečo. Neodolali a dali si tri kopčeky zmrzliny. Uchodené si sadli do parku na lavičku pod stromy a oddychovali. S pôžitkom olizovali chutný studený krém, ktorý im tiekol po kornútiku a po rukách. Mali ich lepkavé a premýšľali, kde by sa poumývali. Kristína si zrazu spomenula, že v kabelke nosí papierové vreckovky. Ruky si ako-tak očistili. Začali sa nudiť.

„Takto nečinne nemôžeme tráviť dni!“ Ivica rázne vstala, zvrtila sa na opätkoch a poobzerala sa. Renesančný kaštieľ, ktorý im odporučila babka, už videla. Kristína oň našťastie zatiaľ záujem neprejavila.

„Ale čo chceš robiť? Vravela si mi, že v Laborci sa dá kúpať. Poďme si obliecť plavky a pôjdeme k rieke. Iná možnosť tu nie je.“

„Však to aj urobíme. Ale potrebujeme príjemnú spoločnosť.“

„Ako to myslíš?“

Ivica sa zatvárala tajomne: „Uvidíš... pod“. Z automatu na rohu komusi zatelefonovala, a kým telefón vyzváňal, prehodila smerom k priateľke: „Dúfam, že bude doma...“

„Aha...“ Kristína pochopila, že Ivica tým myslela niekoho konkrétneho a trpezlivo čakala.

Ivica oslovila Moniku, s ktorou sa hrávala počas prázdnin, keď chodievala k babke ako dieťa. Tá priviedla so sebou ďalších mladých ľudí. Dievčatá i chlapcov. Hejže... poniektorí hutorili, a Kristíne sa to začalo páčiť. Temperamentná Ivica ale nevydržala, poobede sa od nich oddelila, pretože si našla medzi nimi nový objekt. Vysokého svalnatého chlapca s vyholenou hlavou,

čo bolo v tej dobe nezvyklé. Chalan mal široký krk a veľké sivé oči. Pri chôdzi vynikla jeho hranatá postava a knísal sa zboka nabok. Volal sa Viktor a na novom simsonovi lietal ako odtrhnutý. Vozit' a prehánat' sa s vetrom opreteký sa Ivici páčilo.

„Prepáč, Kristína... nenahneváš sa, ak s Viktorom na chvíľu odbehneme? Hneď sme naspät'!“ zamávala jej priateľka zakaždým pevne usadená vzadu za Viktorom, nalepená na svoj nový objav. No a čo! Vôbec sa tým netajila, že sa jej Viktor páčil. Práve skončil strednú školu a čakala ho práca v miestnej dopravnej firme, ktorú riadil jeho otec. Ale zrejme mu dal nový zamestnávateľ ešte veľkoryso posledné voľno a Viktor si ho chcel čo najviac užit'.

Kristína mala okolo seba mladých ľudí vo svojom veku a čas jej ubiehal rýchlo. Najviac si rozumela s Monikou a s Máriou, aj Elena bola fajn. Tie tri tiež nevstročili do vody, podobne ako ona. Nevedeli ani jedna plávať. Voda sa im zdala špinavá a navyše studená. Väčšinou sedeli v chládku a rozprávali sa. Veľa sa nasmiali, veď mali mnoho spoločného, a čas odchodu sa Kristína a Ivici krátil.

Dni utekali ako divé. Dievčatá chodievali k vode, boli aj na diskotéke a často sa prechádzali po meste. Nakoniec si kúpili s Ivicou v malom butikovi rovnaké tričká s potlačou. V stredu, dva dni pred odchodom, sa Viktor ponúkol, že privedie svojho priateľa a že si len oni štyria pôjdu obzrieť okolie mesta. Kristína sa takýto nápad pozdával.

Stretli sa pri Námestí slobody hneď po obede. Chlapci tam už na ne čakali, ležérne opretí o svoje motorky. Hoci mali pohľadý unudené, hneď ako uvideli dievčatá, záhadne ožili.

V ten deň bolo výnimočne teplo, až dusno. Pani Blaženka ich preventívne upozorňovala, aby nešli príliš ďaleko od mesta.

„Už od rána ma bolia kĺby... a lastovičky lietajú prinízko,“ varovala ich počas obeda a okrúhle hladké líca sa jej pri prežúvaní jemne natriasali. „To neveští nič dobré. Takéto dusno prinesie poriadnu búrku,“ pozrela vážne na dievčatá.

„Babi,“ zlostila sa Ivica, „ako môže prísť búrka, keď nie je na oblohe ani jeden mrak?“

„Ha, moja milá, búrka sa dokáže spustiť raz dva. Rozfúka sa vietor, mraky sa behom chvíle nakopia a prší. Poznám to.“

Dievčatá si jej varovanie prehodili z pleca na plece. Však čo? Ak má babka aj pravdu, niekde sa ukryjú. Viktor im sľúbil, že pôjdu na menšiu túru, aby lepšie spoznali chránenú oblasť. Kristína sa nevedela dočkať. Čo tam po nejakom daždi či búrke. Babka sa určite mylí. Ak Viktor tvrdil, že okolie mesta je naozaj jedinečné, verila mu. A Ivica na neho len zbožne hľadela, očami ho doslova „žrala“ a všetko, čo povedal, brala smrteľne vážne. Okolie mesta dobre poznala. Preto vedela, že má pravdu.

No myslela skôr na Viktorovo svalnaté telo, ktoré sa na ňu netrepezlivo tlačilo, keď ležali v mäkkej vlhkej tráve pri rieke za kríkmi a bozkávali sa. Ruka mu zakaždým automaticky sklzla akoby náhodou na jej stehná a bola horúcejšia než pripekajúce slnko. Cítila, aký je vzrušený, a len silou vôle ho od seba odtláčala, skôr bojovala sama so sebou, aby mu nepodľahla. Kým pôjdu domov, sľubovala si, pomiluje sa s ním... Škoda, že Viktor nebýva bližšie.

Kristína znervóznela, keď zbadala z diaľky mládenca, ktorý na ňu upieral prekvapený pohľad. Zaujal ju. To je ten Viktorov priateľ? Zaujímavý... Oči jej hanblivo behali popri ňom, sem-tam sa zachytili na jeho okrúhlejšej pokojnej tvári, a keď sa dotkli navzájom pohľadmi, akoby dostali obaja ľadovú spŕšku, rozpačito hľadali iný smer záujmu. Zmätene mu nastavila líca, keď sa k nej naklonil, aby ju pobožkal. Roztržito si ho premerala zelenými očiskami.

„Ja som Michal,“ podal jej ruku.

„Ja Kristína...“

Zachytila sa teplej mäkkej dlane, a hoci bol dotyk pevný, trval len okamih. Chaoticky zažmurkala a možno prirýchlo si ruku zo zovretia vytrhla. Nechápala, prečo sa cíti tak zvláštne. Michal podvihol obočie, pokrčil čelo a veľavýznamne sa usmial.

Páčila sa mu táto zmätená dievčina. Jej plné, zvedavosťou pootvorené pery, detsky naivná tvárička. A tie jej oči... také nádherné, mačacie.

„Poďme, nasadajte baby!“ súril Viktor, „máme toho dnes pred sebou veľa.“ Sedel na motorke nahnutý dopredu, nohami sa dotýkal zeme a čakal na Ivicu. Pod tričkom sa mu nadúvali široké ramená a svaly – jeho pýcha. Ivica nezaváhala ani na chvíľu a sadla si na sedadlo. Pritúlila sa k nemu zozadu, obľapiac obrovské telo. Hlava jej spočívala na Viktorovom pevnom chrbte.

„Kristína, sadaj aj ty,“ obrátila sa k priateľke.

„Veď dobre,“ zašomrala tá a spýtavo pozrela na svojho spoločníka.

„Hádam sa ma nebojíš? pokrčil Michal čelo, asi to bol jeho zlovyk, a nasadol na mohutný stroj. Simsony patrili v tom čase medzi najmodernejšie a najdrahšie motorky. „Možno aj...“ pripustila Kristína čo najľahostajnejšie, „dúfam, že pôjdeš pomaly. Na motorke som dávno nesedela.“ Opatrne sa škriabala na sedadlo za ním. Vzala do rúk prilbu, ktorú jej podal, a natiahla si ju ľahko na hlavu. Bola jej veľká. „Veď sa v nej stratím...“ zašomrala.

„Inú som, žiaľ, nezohnal,“ ospravedlnil sa Michal a pokojne čakal, kým sa Kristína usadí. Cítil, ako opatrne sa ho dotýka, aká je nesmelá, a v duchu sa chichúňal. Vedel, že len čo sa motorka pohne, Kristína sa ho bude držať ako kliešť.

Tak aj bolo. Motorky sa rozbehli k hlavnej ceste a narobili poriadny rachot. Rútili sa ulicami ako rapkáče, zanechávali za sebou ozvenu. Okolo nich zrazu prefukoval vánok, vďaka ktorému bola horúčava znesiteľnejšia. Domy, stromy a všetko rýchlo zostávalo za nimi. Niektorí ľudia sa zastavovali na chodníku a vypravádzali ich pohoršeným pohľadom. Motorkári im neboli po chuti.

„Sedí sa ti dobre?“ Michal mierne naklonil hlavu nabok a zvolal do burácania stroja.

„Sedí!“ zvolala čo najhlasnejšie, aby ju počul.

„To je parádička, čo!“

„Áno, je!“

Viktor s Ivicou sa im za mestom stratili v zákrute, a keď ju zdolali aj oni, už ich nevideli. Zmizli medzi serpentínami.

Kristíne sa zdalo, že Viktor to s rýchlosťou preháňa. Páčilo sa jej, že Michal bol opatrnejší. Zbytočne sa za priateľom nehnať a udržiaval rovnaké tempo.

Potom prechádzali malebnou prírodou. Pomedzi stromy sa vynáralo a strácalo poludňajšie slnko, cesta bola hladká, asfalt rozpálený. Pre Kristínu ozajstný zážitok. Vchádzali do hôr a motorka naberala silu, aby sa vyšplhala na neveľké parkovisko, kde už na nich čakali tí dvaja. Stroj sa náhle zastavil, myklo ju, a obkolesilo ich voňavé ticho. S pôžitkom sa poobzerala.

Pri zoskakovaní z motorky sa Kristína mierne zatackala. Akoby predtým sedela na kolotoči. Zdalo sa jej, že zem, ktorá sa pred chvíľou okolo nej mihala, sa ešte stále hýbe.

„Tak čo?“ opýtal sa jej dobrosrdečne Viktor postávajúc pri svojom stroji. Rukou hompáľal prilbu, „že to má svoje čaro?“ Vyholená hlava sa mu na slnku leskla. Že by sa mu lebka potila? Kristína prikývla na jeho otázku, že áno, a obzrela sa na Michala, ktorý práve odstavil motorku vedľa Viktorovej a prichádzal k nim. Pekná okrúhla tvár s hnedými láskavými očami a pomerne malým nosom sa jej páčila. Bol vyšší od Viktora, nemal také široké ramená ako on, ale jeho postava prezrádzala, že sa venuje športu. Krátko zastal, trochu sa zhrbil, potom sa narovnal a povystieral ruky do výšky, aby si uvoľnil chrbticu. Zobliekol si tenkú krátku čiernu vetrovku a odzipsoval vak.

„Tak, mládež, ide sa!“ zahlásil. Vzal Kristíne z rúk prilbu, zastrčil ju aj so svojou do vaku a hodil si ho na chrbát. „Kristína, vieš, že pohorie Vihorlat je sopečného pôvodu?“ obrátil sa cestou na ňu a ukázal pôžitkársky rukou okolo seba. Svoj kraj miloval a tieto hory obzvlášť.

„Ale áno!“ odpovedala pohotovo Ivica, „ak nevieš, tak to sú známe fakty.“

„A to, že je na Slovensku vyše tritisíc horúcich prameňov, je dôkazom čoho?“ Kristína si uväzovala okolo pása mikinu.

„Tak to neviem...“ Michal mierne rozťahol plné pery do úsmevu a venoval jej krátky pohľad, „musíš mi to povedať.“

Kristína si ešte pre istotu uviazala šnúrky na botaskách silnejšie, aby si spevnila chodidlá, a zdola na neho víťazne pozrela: „Predsa sopečný pôvod... Veď čo myslíš? Čo tú vodu v zemi vyhrieva? Čerti?“

„Vy ste akosi priveľmi múdre...“ pokrútil Michal hlavou a spolu s Viktorom vykročili označenou turistickou trasou. Dievčatá mrkli pobavene na seba a pobrali sa za nimi.

Kráčali pomaly po hrboľatom chodníku asi pol hodiny a kochali sa okolitou prírodou. Pred nimi sa rozprestierali nádherné lesy a pôvabné doliny. Okolo nich sa preplietali turistické chodníčky napravo i naľavo. Vo vzduchu cítili dusno a sparu a bolo im teplo. Okolo lietali dotieravý hmyz. Nerozprávali veľa, skôr sa venovali svojim pocitom. Vnímali prírodu všetkými zmyslami a mlčali. Nestačili kráčať a pozeráť.

Znenazdajky začal pofukovať teplý vietor, postupne silnel. Zastali, opatrne sa obzerali. Škoda, že sa počasie takto mení. Vietor besne narážal do konárov stromov, prefukoval im tričká, dvíhal zo zeme suché stebľá trávy a listie. Hora vydávala zvláštny šum.

„Koniec, vážení... skončili sme a ani sme poriadne nezačali.“ Viktor zastal a zhodnotil situáciu mierne sklamaný. Potom zavelil: „Podme, neďa sa nič robiť, musíme sa vrátiť,“ a všetci sa rýchlymi krokmi vracali späť. „Vaša babka mala pravdu.“

„A my sme jej neverili.“

Vôňa horských kvetov zintenzívnela, ostro vrážala do nosa, zreteľne počuli zurčať neďaleký potôčik, tečúci súbežne s nimi. Nad korunami stromov stemnela obloha. Všetko v lese utíchlo, aj vietor akoby na okamih ustal, magické čaro prítomnosti zmizlo, ani vtáčiky neštebotali. Les sa v predzvesti letnej búrky bránil. A potom prvý raz zahrnelo.

Vzápätí zahrnelo druhý raz a to pomerne blízko. Kristína sa so strachom v očiach obzrela. Tmavú oblohu rozžiaril veľký rozvetvený ohnivý blesk. Hrmavica ich určite dobehne. Čo budú robiť?

„Nestihneme to, zmokneme a...“ prišlo jej na um, aké nebezpečné je zostať v lese počas búrky, „môže do nás udrieť.“

„Môže, ale neudrie,“ Michal sa jej jemne dotkol pleca, „neboj sa,“ upokojil ju, „Viktor niečo vymyslí. Pozná to tu lepšie než ja.“ Vietor do nich znova narážal plnou silou. Vlasy im lietali okolo hlavy, akoby boli pod elektrikou.

„Máš pravdu, už viem, čo urobíme!“ zakričal Viktor dozadu.

„Tak pridajme do kroku.“

Z lesa doslova utekali a okolo nich sa zlovestne ohýbali stromy. Oblohu za chrptom im križovali blesky, zároveň hrmelo a všetko okolo hučalo, vrelo a zúrilo ako pred koncom sveta, našťastie na nich ešte nepršalo, hoci predpokladali, že tam, nad lesom za nimi už áno.

Nasadli na motorky, na prilby nebol čas, a chlapani sa na strojoch rútili osamelou, úzkou lesnou cestičkou. Nikoho nestretli, nikoho nevideli... Boli ako na tmavom opustenom ostrove. Ledva stihli doraziť k malej usadlosti, ktorá sa ako v rozprávke vynorila na neveľkej čistinke. Pri nej stála obrovská drevená stodola. Z neba začali padať drobné teplé kvapky... len tak prskalo, akoby ich chcelo postrašiť.

Viktor zoskočil z motorky, a kým otváral starú drevenú bránu na prístavbe, zo zatiahnutej oblohy začalo liať. V okamihu boli mokří. Chlapani stihli vtiahnuť stroje dovnútra a všetci sa zmätene obzerali. Bola tam úplná tma, neskôr prítmie. Dve malé okienka, umiestnené skoro pod strechou, prepúšťali len málo svetla. A obloha bola plná tmavých mračien.

„Tu sme v bezpečí. Je to humno môjho strýka.“

„On tu nebýva?“

Ivica si striasala kvapky dažďa z dlhých hnedých vlasov,

ktoré sprškou letnej vody stmavli. Pripomínala vodnú vílu, ktorá si nachvíľu odskočila z vln na pevninu. V stodole cítili vôňu šampónu, miešala sa s vôňou suchého sena.

„Chodí sem občas na víkendy.“

„Len aby neprišiel dnes,“ povedala Ivica varovným hlasom a podozrievavo pozrela na Viktora, „je štvrtok a možno...“

„V tejto búrke? To nemyslíš vážne,“ Viktor sa tlmene zasmial a poutieral si rukami hlavu, vyzeralo to, ako by si ju leštil. Starostlivo pozrel na motorky, ktoré stáli vedľa seba v kúte voľného priestranstva. Ktovie, čo by povedal strýko na to, keby vedel, že má v usadlosti votrelcov? napadlo mu. A veď nič zlé nerobia, ospravedlňoval sa v duchu, prišli sa len schovať. Všimol si Ivkine pramienky mokrých vlasov, čerstvo vyumývanú tvár a stuhnuté prsné bradavky presvitajúce cez tričko. To všetko v ňom prebudilo žiadostivosť. Jej sexi dobré a pevné telo mu pobláznilo mozog, odkedy ju prvý raz pobožkal a z jej pier cítil náruživosť. Zmyselne a netrepežlivo sa na ňu usmial a ona na neho. Mysleli na to isté.

Oči všetkých si postupne zvykali na slabé svetlo. Chvíľu sa premeriavali pohľadmi, potom sa obzerali, skúmali čisto upratanú miestnosť a počúvali rozpútané peklo vonku. Pod plechovou strechou nad nimi sa triasla a dunela železná konštrukcia. Zakaždým, keď vonku udrel hrom a vzápätí ožiarilo oblohu, drevená stavba sa zachvela a železá pod stropom vydali zvláštne znenie. Cez maličké okienka preblesklo na okamih svetlo, osvietilo im bledé tváre, no hneď zhaslo ako sviečka a stodola sa ponorila opäť do šera. Ukryli sa práve včas.

Okolo nich sa povalovali poľnohospodárske nástroje a na ľavej strane stodoly, či humna... každý to nazýval ináč, bolo vrchovato naukladané seno. Siahalo skoro po strechu. Ostrý pach lúky a zmesi bylín ich v uzavretom priestore dusil. Napriek tomu boli radi, že sú v teple a v suchu.

Viktor sa predsa len rozhodol ešte niečo skúsiť. Opatrne pootvoril obrovské drevené dvere a vybehol von. Netrvalo dlho